

неволно дигна се отпусната ръка ...
Азъ гръмнахъ ... И реши гърмежа ми така
две работи — една която беше въ мене,
и другата до днесъ която въ нерешене
държеше делото — и може би до край
какъвто никой тукъ отъ нази не желай
довело би ... Това което съмъ говорилъ,
при друго време пакъ за него бихъ се борилъ, —
но не днесъ ... Че кога се готви върху назъ
напасть — не пита се дали е сгоденъ часъ,
нито пъкъ дали сме приготвени се пита!
Ръцете сгърнати — това не е защита,
страхъ отъ бедите не спасява отъ беда!
Превари ни врагътъ, — сега е намъ реда
да го превариме ... Съратници! Другари!
Достойни за това което ни завари
да бъдемъ — за деньтъ во кърви осветенъ!
Победенъ ли е той, или на пропастъ день, —
великъ и святъ е день! Това едничко зная; —
и въ него е за назъ началото на края!
Готви се, но бъди и съ малкото готовъ,
кога те позове живота — първи зовъ
во твоето сърце пръвъ отзивъ да намери.
И святъ успехъ крила надъ тебе ще разпери.
Дългъ и съзнание ни вика да вървимъ
на смъртъ или животъ — и ний ще победимъ!
Че силата ни е во вярата ни свята —
победно въ битвите оръжъе на земята ...
Приготвили сме ний каквото сме могли —
и вяра въ делото духъ смелъ ще окрили
за подвигъ. Може би то малко да се види,
на тия що имъ се животъ за подвигъ свиди —
но въ малкото личи великата душа!
И казано е: Азъ тогозъ ще възвишъ,
духътъ си който самъ е възвисилъ чрезъ вяра!
Богъ съ нази е, че Богъ на подвигъ ни накара.
Напредъ! ...“